

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการทางสังคมที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทั้งทางด้านความเป็นมนุษย์ (Humanhood) และพัฒนากำลังมนุษย์ (Human Power) ดังนั้นในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จึงเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะจัดการศึกษาให้กับคนทุกคนในชาติโดยให้โอกาสในการศึกษาเท่าเทียมกันไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจ หรือมีความพิการอยู่ก็ตาม (คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา 2521 : 62) รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของคนพิการว่าควรได้รับโอกาสให้ได้รับความเสมอภาคทางการศึกษาและมีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้โดยไม่เป็นภาระต่อสังคม สามารถช่วยตัวเองได้ และฟื้นฟูความพิการทางด้านต่าง ๆ ของร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ด้วยเหตุผลดังกล่าวกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ดำเนินการจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิการโดยให้ความร่วมมือกับเอกชนและมูลนิธิต่าง ๆ ที่ดำเนินการไว้แล้ว นอกจากนี้ยังได้จัดตั้งโรงเรียนขึ้นใหม่ โดยมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อจัดให้มีการศึกษาตามสิทธิมนุษยชน ตามควรแก่ศักยภาพ
2. ส่งเสริมและเสริมสร้างใหม่ ความรู้ ความสามารถพอที่จะประกอบอาชีพได้ เพื่อมิให้เป็นภาระต่อครอบครัว และสังคม
3. ให้ความสามารถทำงานกับผู้อื่น และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปกติได้ (กองการศึกษาพิเศษ ม.ป.ป. : 1-2)

การให้การศึกษาแก่เด็กพิการมีความสำคัญดังกล่าวยังปรากฏในนโยบายไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ว่า "รัฐพึงจัดและสนับสนุนผู้ยากไร้ผู้มีความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจ หรือสังคม และผู้คอยโอกาสทางการศึกษาให้ได้รับการศึกษาโดยทั่วถึง (คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา 2521 : 62)

การจัดหลักสูตรสำหรับเด็กพิการควรเป็นหลักสูตรที่เป็นประโยชน์ต่อเด็กพิการ
 ดัง พิสิษฐ์ ไตรรัตน์ผดุงผล (2528 : 5) กล่าวว่า หลักสูตรของหลักสูตรควรเป็นไป
 เพื่อสนองความต้องการความสามารถอันจำกัด ความถนัดที่มีอยู่และส่งเสริมประสบการณ์
 ชีวิตของเด็กพิการ เช่น สุขศึกษา สวัสดิศึกษา พลศึกษา ชีวิตในบ้าน และชุมชน การให้
 เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ การปรับตัวให้เข้ากับสังคม อ่านเขียน เรียนเลขในส่วนที่
 จำเป็นในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้ต้องจัดการเรียนการสอนให้เป็นหน่วยสัมพันธ์กับวิชาต่างๆ

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการในประเทศไทย แบ่งออกเป็น 5 ประเภท
 ดังนี้

1. การจัดการศึกษาของเด็กพิการปัญญาอ่อน โดยมูลนิธิช่วยคนปัญญาอ่อนคือ
 โรงเรียนปัญญาพิการและโรงเรียนราชานุกูล สอนเด็กที่มีระดับสติปัญญา (I.Q.) 35-90
 อายุ 7-18 ปี โดยจัดแบ่งอายุ 7-11 ปี มุ่งสอนให้ช่วยตัวเองและสอนวิชาบางอย่าง
 เท่านั้น และอายุ 11-14 ปี เรียนวิชาการวันฝึกงานอาชีพบำบัดอีกครึ่งวัน ถ้าอายุ
 สูงกว่า 14 ปีขึ้นไปให้ทำงานเต็มวันในโรงฝึกงาน
2. การจัดการศึกษาของคนพิการตาบอด มีโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือ
 ที่จังหวัดเชียงใหม่ โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานี และโรงเรียน
 สอนคนตาบอดกรุงเทพมหานครจัดการสอนเช่นเดียวกับโรงเรียนประถมและมีชมรมทั่วไปแก่นั้น
 วิชาทางด้านทัศนศึกษาและมีวิชาพิเศษคือ วิชาที่ใช้ในการดำรงอยู่ในสังคมและวิชาฝึก
 การเคลื่อนไหวได้อย่างถูกต้อง
3. การจัดการศึกษาของคนพิการ แขนขา ลำตัวโดยโรงเรียนศรีสังวาลย์
 รับเด็กที่พิการทางแขนขา ลำตัว และพิการสมองบางส่วนอายุ 4-14 ปี วิชาที่สอนเป็น
 วิชาสามัญ เช่น วิทยาศาสตร์ สังคม พลานามัย ศิลปะศึกษา และปรับวิชาให้เหมาะสมกับ
 สมรรถภาพทางกาย เช่น พลศึกษา เน้นวิชาเพิ่มเติม เช่น การทำอาหาร เย็บเสื้อผ้า
 ซ่อมอุปกรณ์ นอกจากนี้ยังขอความร่วมมือจากแพทย์ นักกายภาพบำบัดและอาชีพบำบัด
 เพื่อช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพให้แก่เด็กขณะที่ยังเรียนด้วย
4. การจัดการศึกษาของเด็กเรียนช้า จัดขึ้นเป็นชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ
 เพื่อแก้ปัญหาเรียนช้าชั้น รับเด็กที่มีระดับสติปัญญาระหว่าง 75-90 จัดชั้นเรียนหนึ่ง

ไม่เกิน 25 คน สอนวิชาตามหลักสูตรของ เด็กปกติทุกระดับ โดยปรับปรุง ตักเคิม แกไขให้เหมาะสมกับสภาพของเด็กเรียนช้า เช่น สอนช้ากว่า มีแบบฝึกหัดคนอยลงและความยากไม่ซับซ้อน

5. การจัดการศึกษาของเด็กพิการทางหู โรงเรียนที่จัดการศึกษาแก่เด็กพิการทางหูแบ่งออกเป็น เด็กที่มีการสูญเสียการได้ยินมาก(หูหนวก)คือสูญเสียการได้ยิน 85 เดซิเบลขึ้นไปและสูญเสียการได้ยินน้อย(หูตึง)คือสูญเสียการได้ยิน 85 เดซิเบลลงมา โดยมีโรงเรียนที่สอนเด็กหูหนวกในสวนกลาง คือ โรงเรียนเศรษฐเสถียรและ โสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ในส่วนภูมิภาคคือโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก โสตศึกษาจังหวัดสงขลาและโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น โรงเรียนที่สอนเด็กหูตึงคือโรงเรียนโสตศึกษาวัดจำปา โสตศึกษาจังหวัดชลบุรี โสตศึกษาอนุสารสุนทรจังหวัดเชียงใหม่ วิชาที่สอนคือวิชาสามัญทั่วไป และเน้นวิชาชีพที่จัดสอนเป็นการปูพื้นฐานเช่น ตักเคียบ เสื้อผ้า ไฟฟ้า ช่างไม้ งานถัก ทอ ปั้น และสลัก และงานเกษตรเบื้องต้น วิธีการสอนแบบรวบรวมไคแก่ภาษามือ การสะกดคายนิ้วมือ การอ่านริมฝีปาก การวัดผลการเรียนวัดโดยโรงเรียนเองทุกระดับชั้น (กองการศึกษาพิเศษ ม.ป.ป. : 1-13)

วิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่กำหนดในหลักสูตรของเด็กพิการเพราะวิชาพลศึกษามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเยาวชนของชาติ โดยใช้กิจกรรมทางกายที่ได้เลือกสรรอย่างเหมาะสมแล้วเป็นสื่อในการเรียนดั่งที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2523 : 2) ได้สรุปความหมายของวิชาพลศึกษาว่า "เป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีความเจริญงอกงาม และมีพัฒนาทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม" นอกจากนี้ เฟ้ทซ์และดันน์ (Fait and Dunn 1984 : 82) ได้กล่าวสนับสนุนว่า กิจกรรมพลศึกษาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในการปรับปรุงทักษะทางกลไกและสมรรถภาพทางกายให้สูงขึ้น ทำให้การทำงานของร่างกายมีประสิทธิภาพมากขึ้นและ เป็นพื้นฐานของกิจกรรมการเคลื่อนไหวในสังคมชีวิตประจำวัน โดยเหตุนี้วิชาพลศึกษาจึงมีความสำคัญและกำหนดไว้เป็นหนึ่งในองค์ของการศึกษาซึ่งประกอบด้วย พุทธิศึกษา จริยศึกษา พลศึกษา และหัตถศึกษา นอกจากนี้ยังมีบทบาทสำคัญในแผนการศึกษาแห่งชาติของไทยเรื่อยมา ถึงนโยบายของแผนการศึกษาชาติได้ระบุไว้ว่า "ให้จัดวิชาพลศึกษาในทุกระดับการศึกษา และพึงจัดให้แก่ประชาชนทั่วไปอีกด้วย

เพื่อเสริมสร้างและให้ความสำคัญในคุณค่าของการกีฬา สุขภาพ อนามัยและกิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจ (คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา 2521 : 65)

สำหรับโรงเรียนที่สอนนักเรียนหุนทวกโก้จักไ้ให้มีการสอนพลศึกษา เช่นเดียวกับโรงเรียนทั่วไปแต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้พัฒนาฟื้นฟูสมรรถภาพและปรับปรุงคักแปลงกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพของความสามารถของเด็ก เป้าหมายของการสอนพลศึกษามุ่งเน้นให้นักเรียนหุนทวกโก้มีความเข้าใจในขีดความสามารถตนเองและปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมได้เข้าใจลักษณะการดำเนินชีวิตยอมรับสภาพความเป็นจริงและสามารถแสดงออกในทางสร้างสรรค์

เนื่องจากสมรรถภาพทางกายเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้คนเราสามารถประกอบกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสมรรถภาพทางกายสามารถสร้างใหม่ขึ้นได้ หรือประกอบกิจกรรมพลศึกษาอย่างถูกต้องสม่ำเสมอ ในเด็กนักเรียนหุนทวกโก้เช่นเดียวกันสมรรถภาพทางกายเป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำไปสู่ความมีสุขภาพดีและสามารถฟื้นฟูสมรรถภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจได้ ดังนั้นการจักกิจกรรมพลศึกษาให้กับเด็กนักเรียนหุนทวกโก้จึงมีความสำคัญยิ่งซึ่งจำเป็นจะต้องพิจารณาจักกิจกรรมให้เหมาะสม เพื่อให้นักเรียนเหล่านี้มีสมรรถภาพทางกายดี

ปัจจุบันการทดสอบสมรรถภาพทางกายของเด็กพิการทางการได้ยินยังไม่ได้ได้รับความสนใจเท่าที่ควร อาจเป็นเพราะเข้าใจว่าเด็กพิการทางการได้ยินมีความพิการเฉพาะในส่วนที่ใช้ในการสื่อสารเท่านั้น ส่วนค่านการทำงานของร่างกายเป็นปกติมีสมรรถภาพทางกายเช่นเดียวกับเด็กโดยทั่วไป โดยแท้จริงแล้วเด็กพิการทางการได้ยินจะมีลักษณะการพูดคุยกับคนอื่นผิดปกติและเป็นใบ้ ซึ่งทำให้ไม่ได้รับความสนใจหรือได้รับความรังเกียจ เยียดหยมจากเด็กปกติ ทำให้เด็กพิการทางการได้ยินขาดความเชื่อมั่นในตัวเองปลื้กตัวเองออกจากสังคมอยู่ตามลำพังการตัดขาดจากการเข้าร่วมกิจกรรมในโลกของเด็ก อาจเป็นสาเหตุทำให้เด็กพิการทางการได้ยินมีสมรรถภาพทางกายต่ำกว่าปกติได้ นอกจากนี้ในส่วนของอวัยวะที่ใช้รักษาความสมดุลย์ของร่างกายซึ่งอยู่ภายในหูส่วนในอาจทำให้ความสามารถในการรักษาความสมดุลย์ทางร่างกายของเด็กเหล่านี้ค่อยลงไป ผู้วิจัยได้เ็งเห็นความสำคัญของการทดสอบสมรรถภาพทางกายของเด็กพิการทางการได้ยินเพื่อนำผลที่ได้ไปพิจารณาดำเนินการจักกิจกรรมพลศึกษา

คืออย่างถูกต้องเหมาะสมในการที่จะปรับปรุงสมรรถภาพทางกายส่วนที่บกพร่องหรืออยู่ในเกณฑ์ต่ำให้มีสมรรถภาพทางกายดีขึ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาสมรรถภาพทางกายของเด็กนักเรียนในโรงเรียนสอนคนหูหนวกในกรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่เคยมีผู้ใดทำการวิจัยมาก่อนในประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสมรรถภาพทางกายของนักเรียนหูหนวกในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายรวมของนักเรียนหูหนวกจำแนกตามเพศชายและหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายรวมของนักเรียนหูหนวกชายและหญิงจำแนกตามกลุ่มอายุ คือ 10-11 ปี 12-13 ปี และ 14-15 ปี

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนหูหนวกมีสมรรถภาพทางกายระดับหนึ่ง ซึ่งสามารถทดสอบได้
2. นักเรียนหูหนวกชายและหญิง มีสมรรถภาพทางกายรวมต่างกัน
3. นักเรียนหูหนวกชายและหญิงในแต่ละกลุ่มอายุ มีสมรรถภาพทางกายรวมแตกต่างกัน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้สามารถวัดสมรรถภาพทางกายของนักเรียนหูหนวกที่สูญเสียความสามารถทางการได้ยินมากกว่า 85 เดซิเบล ขึ้นไปได้
2. นักเรียนหูหนวกที่ได้รับการทดสอบทุกคนพยายามทำการทดสอบอย่างเต็มความสามารถเท่าที่จะทำได้

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ศึกษา เฉพาะสมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่สูญเสียความสามารถทางการได้ยินมากกว่า 85 เดซิเบล ขึ้นไปเท่านั้น

2. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียน
สอนคนหูหนวกในกรุงเทพมหานคร คือโรงเรียนเศรษฐเสถียรและโสศศึกษาทุ่งมหาเมฆ
ที่มีอายุ 10-15 ปี

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) หมายถึงความสามารถ
ของบุคคลที่แสดงออกมา สามารถปฏิบัติภารกิจประจำวันและงานหนักได้เป็นระยะ
เวลานานและมีประสิทธิภาพ สมรรถภาพทางกายมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ

ความแข็งแรง (Strength) หมายถึง ความสามารถของร่างกายใน
การใช้กล้ามเนื้ออย่างเต็มที่ต่อต้านทาน

ความทนทานของร่างกาย (Endurance) หมายถึง ความสามารถของ
ร่างกายที่ทนหย้กต่อความกดดันทางร่างกายในการปฏิบัติงานติดต่อกันเป็นเวลานานซึ่ง
ประกอบด้วยความทนทานของร่างกายทั้งการหายใจและการไหลเวียนโลหิต

ความเร็ว (Speed) หมายถึง ความสามารถของกล้ามเนื้อขาและ
กล้ามเนื้อส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ร่างกายเคลื่อนที่ไปอย่างรวดเร็วในระยะ
ไกล ขณะที่ยังไม่ถึงภาวะที่ทำให้เกิดความเมื่อยล้า

กำลัง (Power) หมายถึง ความสามารถของกล้ามเนื้อทำงานโดยการ
หดตัวจากการใช้ความพยายามสูงและรวดเร็ว

ความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกาย (Agility) หมายถึง
ความสามารถในการควบคุมตนเองในการเคลื่อนไหวของร่างกายไปตามทิศทางที่
ต้องการอย่างรวดเร็ว

ความอ่อนตัว (Flexibility) หมายถึง ความสามารถของข้อต่อต่างๆ
ของร่างกายในการที่จะเหยียดเพื่อการเคลื่อนไหวได้อย่างกว้างขวาง

การทรงตัว (Balance) หมายถึง ความสามารถของร่างกายในการรักษา
ความสมดุล

แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (International Committee for the Standardization of Physical Fitness Tests) หมายถึง แบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย ซึ่งใช้ทำการทดสอบบุคคลชายหญิง มี 7 รายการ คือวิ่งเร็ว 50 เมตร ยืนกระโดดไกล แกรงบีบมือที่ถนัด ลูกนั่ง 30 วินาที กิ่งข้อหรือข้อแขนพอยตัว วิ่งเก็บของ 4×10 เมตร วิ่งระยะไกล 1000 เมตร สำหรับชาย 800 เมตร สำหรับหญิงที่อายุสูงกว่า 12 ปี ถ้าต่ำกว่า 12 ปี ทั้งชาย และหญิงวิ่ง 600 เมตร สำหรับหญิงเพิ่มรายการวัดการงอตัวไปข้างหน้าอีก 1 รายการ (กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ ม.ป.ป. : 23-28)

เฮิรตซ์ Hertz (Hz) หมายถึง หน่วยของการวัดรอบของการสั่นสะเทือนของคลื่นเสียงโดยกำหนดเป็นรอบต่อวินาที (Cycle per Second) ใช้สัญลักษณ์ Hz. ความถี่ที่หูของมนุษย์จะรับได้ตั้งแต่ 20 Hz จนถึงประมาณ 2,000-4,000 Hz

เดซิเบล decibel (dB) หมายถึง หน่วยที่วัดความดังที่เกิดจากความถี่ของการสั่นสะเทือน ใช้สัญลักษณ์ dB วัดออกมาได้เป็นตัวเลขชัดเจนเป็นค่าอ้างอิงมาตรฐาน (Standard Reference) (ทูนทิศ อมาตยกุล 2516 : 5)

นักเรียนหูหนวก หมายถึง นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินเกินกว่า 85 เดซิเบล และเป็นนักเรียนในโรงเรียนสอนคนหูหนวกในกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุ 10-15 ปี

ความจำกัดของการวิจัย

1. ผู้วิจัยไม่สามารถจัดสถานที่ที่ทำการทดสอบเหมือนกันได้ทั้งสองโรงเรียน เพราะสถานที่ต่างกันทั้งพื้นสนามและทางวิ่ง
2. การกระตุ้นความสนใจจากผู้ให้การทดสอบ ครู และเพื่อนนักเรียนในขณะทำการทดสอบแตกต่างกัน อาจทำให้ผลการทดสอบแตกต่างกันได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการวิจัยทำให้ทราบสมรรถภาพทางกายของนักเรียนหูหนวกในเขตกรุงเทพมหานคร

2. ทำให้ทราบความแตกต่างของสมรรถภาพทางกายของนักเรียนทุหนวก
จำแนกตามเพศชาย-หญิง และจำแนกตามกลุ่มอายุในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อเป็นแนวทางในการจัดโปรแกรมพลศึกษา สำหรับนักเรียนทุหนวก
ที่เหมาะสม
4. เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาและแก้ไขข้อบกพร่องของสมรรถภาพ
ทางกายสำหรับนักเรียนทุหนวก
5. เพื่อเป็นแนวทางการวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไป

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย